

Salezijanski VESTNIK

Dva nova slovenska misijonarja

Salezijansko okno v svet

Bogu hvala!

586

NOVEMBER—DECEMBER 6 2013

GLASILO ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO IN PRIJATELJE DON BOSKA

VSEBINA

586

NOVEMBER–DECEMBER 2013, 6

14 MISIJNI 144. misijnska odprava

Na 26. nedeljo med letom, 29. septembra, je vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chavez izročil misijnski križ in v misijone odposlal 144. misijnsko odpravo salezijanske družbe in salezijanske družine. Med novimi misijonarji sta tudi slovenski salezijanec Anton Grm in slovenska redovnica iz družbe hčera Marije Pomočnice s. Metka Kastelic.

4 MARIJA

Glej, da se tvoje srce ne prevzame

Salezijanski vestnik je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. V slovenskem jeziku je začel izhajati leta 1904. Danes SV po svetu izhaja v 57 izdajah, v 29 jezikih in v 131 državah.

NOVEMBER–DECEMBER 2013, ŠT. 6
Skupna številka: 586, letnik 86
ISSN 0353–0477, dvomesečnik
Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska.

Urednik: Marjan Lamovšek
Uredniški odbor: Janez Potočnik, Ivan Turk, s. Marija Imperl, Janez Krnc, Marko Košnik
Lektorica: Jerneja Kovšca
Grafična zasnova: mati design

6 S POTI

Genova: Salezijansko okno v svet

Računalniška postavitev: Salve, Patricija Belak
Foto naslovnica: Drago Gačnik
Izdajatelj: Salezijanski inšpektorat
Založba: Salve d.o.o. Ljubljana
Tisk: Tiskarna Pleško

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE
Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun:
SIS6 2420 0900 4141 717
sklic 00 06
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Lj.

- 3 **UVODNIK**
- 4 **KOLUMNA**
Davki naši vsakdanji
- 6 **S POTI**
Salezijansko okno v svet
- 8 **MOLIVCI**
Kako biti duhovnik?
- 9 **SALEZIJANSKA DRUŽINA**
Bivši don Boskovi gojenci in gojenke
- 10 **MOJ POGLED**
Ronja, razbojniški sin
- 14 **MISIJNI**
Dva nova slovenska misijonarja
- 18 **MAJCNEN**
Tragično leto 1954
- 20 **OSEBNOST**
Delati dobro in dobro narediti najboljše
- 22 **NOVICE**

PODATKI ZA STIK
Distribucija in stiki: Janez Potočnik

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

Telefon **01/42.73.028**
E naslov **vestnik@sdb.si**
Spletna stran **www.donbosko.si**

JANEZ POTOČNIK

SALEZIJANSKI INŠPEKTOR

Bogu hvala!

Jesenski čas je zelo primeren, da v Cerkvi obhajamo zahvalno nedeljo. To je čas, ko se oziram v minevajoče leto, potegnemo črto in rečemo: Bogu hvala.

Res je, da nas še vedno pesti gospodarska in finančna kriza; res je, da doživlja Cerkev na Slovenskem enega najtežjih obdobj v zgodovini. Hkrati pa se v Cerkvi veselimo in Bogu zahvaljujemo za novega papeža, pa tudi v salezijanski družini lahko letošnje leto končujemo z velikim in iskrenim Bogu hvala.

Tako salezijanci kot sestre hčere Marije Pomočnice smo v tem letu obhajali inšpektorialni zbor in sprejeli smernice delovanja in življenja za naslednja tri leta. Vstopili smo v tretje, zadnje leto priprave na 200-letnico don Boskovega rojstva, v katerem bi se radi poglobljali v don Boskovo duhovnost.

Predvsem pa ne moremo mimo največjega dogodka letošnjega leta za našo salezijansko družino – Gospodu se moramo zahvaliti za obisk don Boskovihih relikvij v mesecu maju. V uvodniku v novo knjigo o sv. Janezu Bosku (*Don Bosko, z močjo srca* – prevod iz francoščine) sem zapisal: »Svetnik je prišel med nas. Kot nekoč in še v veliko obilnejši meri, tako verujemo, njegova desnica še vedno blagoslavlja, daje oporo, kruh, tolaži, spravlja z Bogom, vodi na pravo pot, pomaga pri odločitvah ... Vse zato, da bi bili vsi mi tudi danes 'srečni že tukaj na zemlji in v večnosti'. Njegov 9. naslednik, sedanji vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chavez, je pred kratkim izjavil, da je romanje prineslo 'čudovite skrite milosti, dokazane čudeže in nove duhovne poklice!'«

Poleg tega pa je za nas salezijance pomenljivo, da smo prav v letu obiska don Boskovihih relikvij (ki so najprej priromale prav v Maribor) po več kot petindvajsetih letih uspeli v Mariboru dokončati vsaj delček Don Boskovega centra (s kapelo in učilnicami ter s prostori za mlade in za bivanje sobratov), z veliko željo in hkrati prošnjo Gospodu, Mariji Pomočnici in don Bosku, da bi ta salezijanska navzočnost za ta del Maribora postala prava duhovna oaza in primeren kraj za srečevanja otrok, mladih, družin ... Naj na to delo izprosi obilje Božjega blagoslova tudi naš Božji služabnik misijonar Andrej Majcen, saj se je on rodil prav v Mariboru in tu končal učiteljske.

V letu vere smo Bogu hkrati hvaležni tudi za dva nova blažena v salezijanski družini – v začetku leta vere je bila mednje prišteta misijonarka Marija Troncatti, ob sklepu leta vere pa madžarski mučenec Štefan Šandor, salezijanec pomočnik.

Predragi, naj bo zahvala, ki jo izrekamo Gospodu, hkrati obljuba: »Tudi jaz želim biti znamenje in nosilec Božje ljubezni v tem svetu!«

Davki naši vsakdanji

JANEZ VODIČAR

SALEZIJANEC

Če smo v zadnjem času na vsakem koraku lahko kaj slišali, so to gotovo davki. Taki in drugačni polnijo naše vsakdanje govorice.

Starejši so stalno v časopisih in televiziji, da bi zvedeli, kaj in kako jim bodo obdavčili. Mnogi že iščejo nasvete, kako bi se jim izognili. Drugi se jezijo, kdo bo vse to še lahko plačeval. Nihče pa ne more biti hladen ob vsem tem. No, ta trditev čisto ne drži. Profesor zgodovine je pred kratkim potožil, kako ga je začudilo, ko je zvedel, da nekateri gimnazijci niti ne vedo, da danes plačujemo nekaj takega kot nekoč desetino. S to razliko, da je danes davek bistveno višji kot desetina v tistem daljnem nič več tako temačnem srednjem veku. Obdavčeno imamo že vse; ceste, vodo, pridelke, delo in zdaj še hiše. Saj vsi vemo, država mora od ne-

česa živeti. Šole, zdravstvo, policija, vojska, uprava in vse drugo tudi terja svoje. Blagor šestnajstletnikom, ki niti niso vedeli, da davki obstajajo. Očitno imajo tako potrpežljive starše, da se pred njimi niso pritoževali nad dajatvami državi.

Morda pa so to starši, ki so zavzeto brali Sveto pismo. Za nas kristjane se je hudovati nad davki kar rahlo grenko, saj imamo v evangeliju zapisano, da je treba dati cesarju, kar je cesarjevega. Še posebej je bilo to čutiti ob vprašanju, če nam bodo cerkve in kapelice obdavčili ali ne. Slovenskega človeka lahko občudujemo, kako je s svojimi prihranki in delom postavil čudovite

spomenike vernosti, kako jih danes tudi dosledno vzdržuje, sedaj pa naj bi za to svojo kulturno in prizadevno delo plačal še davek. Kljub tej čudni logiki se je oglasilo kaj malo ljudi in protestiralo. Verjetno je vse skupaj še vse preveč v zraku in se še ne ve, kako in kaj bo. Nekateri pa so verjetno spet pričakovali, da bo župnik pri oznanilih svetoval, kako se naj odzovejo. Ob vsem tem lahko le sklepamo, da smo tudi mnogi slovenski državljani podobni naivnim gimnazijcem, ki se niti ne zavedamo, kaj in za kaj plačujemo.

Če nam božja beseda nalaga, da spoštujemo in molimo za oblast, še ne

Foto: D. Gačnik

pomeni, da se zanjo ne zanimamo. Konkretno pri davkih je gotovo naša državljanska dolžnost, da ne goljufamo. To se sklada s tem, kar uči Cerkev. Obveza vestnega izpolnjevanja državljskih dolžnosti nas ne odveže skrbi za pametno in dobro porabo sredstev. Plačevati nekaj, kar je v nasprotju z vero v Jezusa Kristusa, npr. plačevanje programov splava, agresivne vojne itd. verjetno ni v skladu z evangelijem. Po svetu poznamo številne krščanske organizacije, ki ne le bdijo nad dobro in smiselno uporabo skupnega denarja, ampak so tudi glasne, ko pride do zlorab, in poznajo najrazličnejše oblike protesta, od demon-

stracij do državljanske nepokorščine.

Biti kristjan v naši državi še ne pomeni sprejeti vse, kar nam naložijo in to prenašati ponižno in tiho. Gotovo smo poklicani, da iščemo dobro, se trudimo za skupne stvari in se zanje žrtvujemo. Vse požrtovalno prizadevanje za skupno dobrobit ne izključuje treznega premisleka. Prav tega pri nas pošteno primanjkuje. Ko sedimo ob kavici in nas bi imelo, da bi spet opravljali tega ali onega, se jezili nad to ali ono afero v državi – ne bi bilo bolj pametno premisliti, kako bi bolje uredili skupno življenje, kje bi lahko kaj opravili bolj poceni in v

večje zadovoljstvo vseh?

Še pred javnim delovanjem, preden gremo na ulice, bi bilo prav, da mlade naučimo odgovornega ravnanja s skupnimi stvarmi. To jih le tako, da z njimi spregovorimo tudi o davkih. Vedeti morajo, od česa država živi, in učiti se morajo naše skrbnosti in pazljivosti, kako ta ravna z našim denarjem. Apostoli so imeli srečo, da so imeli Jezusa in našli ribo z denarjem. Nam Jezus daje možnost, da lahko sami plačujemo. S to zahtevo nas ne odveže odgovornosti, da skrbimo, kako in za kaj se to uporablja. Otroci so prvi, ki bodo najdlje čutili dobro ali slabo porabo vloženih sredstev.

Salezijansko okno v svet

MARKO SUHOVERŠNIK

SALEZIJANEC

Italijanska Ligurija je pokrajina, kjer se stikajo tri velika zemljepisna področja: s severa se spuščajo zadnji ostanki Alp, z juga zavija Apeninsko pogorje, s tretjega konca pa ju dopolnjuje Ligurski zaliv s širnim Sredozemskim morjem.

Mesto Genova, prva posojilnica

Italijani so pregovorno mojstri gradenj avtocest in pot na ligurijsko obalo bom poimenoval kar panoramska avtocesta. Že za časa don Boska je bila povezava z vedno bolj industrijskim Turinom in največjim italijanskim pristaniščem Genova zelo živahna in

strateškega pomena. Tudi don Bosko si je Genova izbral za svojo »strateško« točko: leta 1871 je odprl hišo v genovskem predelu Marassi. A kaj kmalu je spoznal, da to mesto ni najbolj primerno za tehniško ustanovo z vajeniškim domom, pa tudi pristanišče je bilo predaleč ...

Zato je ustanovo prestavil bliže obali, v Sampierdarena, po naše k Svetemu Petru v areni. V to četr, tudi danes tako značilno pristaniška, polna prosti-

tutk, preprodaje, trgovine na črno in blišča, se je namenil s posebnim razlogom: priti do mladih na krajih, kjer se nahajajo, kjer se utaplajo za hitrim, a zaslužujočim zaslužkom. Zato težav ni manjkalo. A dobrot Genovčanov je bila močnejša od revščine in stari samostanski kompleks se je počasi obdal z novimi stavbami, povečano cerkvijo ter se napolnil z mladimi sirotami in odprl vrata prazničnemu oratoriju.

Genova

Don Bosko je prišel v Genovo kar 23-krat! Vse salezijanske misijonske odprave so se v tistem času od don Boska poslovile prav v Genovi. Od tu so odhajali v Južno Ameriko, po njegovi smrti v Afriko in Azijo. Prava salezijanska avtocesta v svet! Tu se je leta 1877 Filip Rinaldi, bodoči don Boskov naslednik, pri svojih 21 letih, po hudih notranjih bojih, ponovno lotil študija v pripravi na salezijanski poklic. Bil je najboljši učenec v svojem razredu: 99 od 100 mogočih točk.

Še ena zanimivost iz dolge zgodovine te don Boskove ustanove: takoj po vojni je zavod gostil 500 sirot, ki so tu spale in jedle. Božja previdnost se je izkazala v delu salezijancev, ki so znali povezati celotno Sampierdareno in tako vzgojiti ne le teh 500

sirot, temveč na tisoče mladih. Ob koncu 20. stoletja se je zgodovina obrnila: v Genovo so množično začeli prihajati priseljenci iz Južne Amerike, posebej iz Ekvadorja, pa tudi iz Afrike. In salezijanska ustanova se je odzvala ter postala »mednarodna«, da bi lahko izvrševala svoje poslanstvo pomoči mladim ...

Če se danes odpravimo v salezijansko ustanovo v Genovi, jo je potrebno najprej najti: tudi sodobne in napredne navigacijske naprave ne morejo popolnoma odgnati skrbi, saj je obzidana in stisnjena med desetine stolpnic s tisočinami stanovanj. Enosmerne ulice in živahen promet dodatno zapletajo položaj ...

Zavod Don Bosko, ki so ga v 100 letih dogradili in povečali dejavnosti, je dandanes pravi konglomerat vsega: jasli, vrtec,

osnovna in srednja šole, poklicne šole, oratorij, župnija, poln društev in združenj kot pes bolh ... A vse le ni tako slabo, kot se sliši. Le mladih je več, kot prostora zanje ...

Genova je sicer zanimivo mesto s prvo banko, eno izmed rojstnih hiš Krištofa Kolumba (tudi Genova si jo pripisuje), akvarijem in še kaj bi se našlo. Stisnjeno med morskim nabrežjem in strmo obalo, ki se dviga v visoke planine. S predori in viadukti ga preseka avtocesta, ki teče ob oknih petega ali šestega nadstropja ... Mesto, v katerem skoraj ni Slovencev. Le redki se najdejo. Eden teh je tudi sedanji ravnatelj don Boskovega zavoda, v katerega bi lahko spravili vse slovenske salezijanske ustanove skupaj. Don Bosko v Genovi torej še kako živi.

Obe foto: splet

Genova, salezijanski zavod v Sampierdareno

Kako biti duhovnik?

IVAN TURK

VODITELJ SALEZIJANSKEGA
MOLITVENEGA ZDRUŽENJA

Janez Bosko je postal duhovnik. Moral se je odločiti, kaj bo kot duhovnik delal. Sledi nasvetu duhovnega voditelja Cafasso in v Turinu stopi v cerkveni zavod (konvikt), kjer se izpopolnjuje v pridiganju in spovedovanju. Cafasso ga vodi tudi v ječe, kjer prvič vidi zaprte otroke. O tem don Bosko pripoveduje:

Foto: Majhenič

Ob koncu poletja sem imel na izbiro tri službe. Ugledna genovska družina mi je ponudila službo domačega učitelja. Vaščani Morialda so si močno želeli, da bi ostal pri njih za kaplana. Na voljo je bila tudi služba župnikovega namestnika v Castelnuovu.

Predeu sem se odločil, sem šel v Turin na posvet s Cafassom, dolgoletnim svetovalcem pri gmotnih in duhovnih odločitvah. Ta svetniški duhovnik je pozorno poslušal vse, na koncu je brez omahovanja rekel: »Ni-

česar ne sprejemajte. Pridite v naš zavod. Izpopolniti morate svoj študij moralke in pridiganje.« Nasvet sem rad sprejel in 3. novembra stopil v konvikt. Zavod je dopolnjeval teološki študij.

V zavodu so živeli trije sijajni turinski duhovniki (Cafasso, Guala in Golizio), ki so goreče delovali v zaporih in bolnišnicah, na prižnicah in po domovih bolnikov.

Cafasso me je povabil s seboj v zapore. Tam sem se učil spoznavati, kako veliki sta človeška zloba in beda. Ob pogledu na številne najstnike, stare od dvanajst do osemnajst let, zdrave, krepke, ki so, brez kruha in lepe besede, tam pasli lenobo, se otepali stenic in uši, me je obšla groza.

Ta nesrečna mladež je bila madež za domovino, sramota za družino. Bili so brez vsega, celo brez lastnega dostojanstva. Najbolj pa me je ganilo, da so bili številni, ko so prišli na prostost, odločeni živeti drugače, lepše. Vendar so se prav kmalu spet znašli za rešetkami.

MOLITVENI NAMENI

NOVEMBER

Da bi nam obhajanje praznikov vseh svetih in Kristusa Kralja poglobilo vero v vstajenje in večno življenje.

DECEMBER

Da bi obhajanje božične skrivnosti v vseh nas, posebno pa v družinah, poglobilo zaupanje v Božjo previdnost.

JANUAR

Da bi odgovore na življenjska vprašanja in vsakdanje preizkušnje iskali v Svetem pismu, v trdni veri, da nam po njem govori Bog tudi danes.

Skušal sem ugotoviti, zakaj, ter prišel do sklepa, da se jim je to zgodilo zato, ker so bili prepuščeni sami sebi. Mislim sem si: »Ti fantje bi morali na prostosti najti prijatelja, ki bi zanje skrbel, jih podpiral, jim svetoval ter jih ob nedeljah in praznikih pospremil v cerkev. Morda se potem ne bi vrnili na stare tirnice ali bi se to zgodilo le nekaterim.« To misel sem zaupal Cafassu in jo skušal z njegovo pomočjo uresničiti.

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice! Že sedaj, ob zaključku cerkvenega leta, leta vere, ki je bilo namenjeno poglobitvi naše osebne vere, Vam in vašim dragim, posebej še bolnim in trpečim, želim zavzeto adventno pripravo in potem radostno božično praznovanje ter srečno in blagoslovljeno novo leto 2014, ko se bomo veselili tudi novih maš dveh salezijanskih bogoslovcev, ki sta v mesecu oktobru prejela dar diakonskega posvečenja. Hvala za vašo molitveno podporo!

Bivši don Boskovi gojenci in gojenke

s. IRENA NOVAK

HČI MARIJE POMOČNICE

Navdušenje fantov nad don Boskom se ni moglo kar končati, ko so zapustili Oratorij. Tako je nastalo Združenje bivših don Boskovi gojencev in gojenk. Za ustanovitveni datum se lahko šteje don Boskov god, 24. junija 1870.

Društvo don Bosko, bivši gojenci v Sloveniji

Mala skupina kakšnih 12-ih nekdanjih gojencev obrtnikov, ki jih je zbral simpatični knjigovez Karel Gastini, je prišla voščiti don Bosku in mu tako izrazila svojo hvaležnost. Z njimi je bil tudi duhovnik Felice Reviglio. V naslednjih letih se je temu »terminu hvaležnosti« pridružilo že toliko »nekdanjih«, da je bilo potrebno praznovanje organizirati v dveh terminih: v nedeljo za bivše gojence laike in v četrtek za duhovnike.

Začele so se porajati prve skupine v Italiji in nekoliko pozneje tudi v drugih državah, kjer so že delovali salezijanci. Uradno pa je bilo Združenje nekdanjih gojencev ustanovljeno leta 1908 na pobudo bl. Filipa Rinaldija.

PRIPADNOST IN DUHOVNOST

Don Boskovi bivši gojenci in gojenke v širšem smislu so vsi,

ki so bili na kakršen koli način deležni vzgoje v kakšni salezijanski ustanovi po načelih don Boskovega preventivnega sistema, ne glede na spol, narodno ali versko pripadnost; v ožjem smislu pa tisti, ki se zavedajo obveznosti, ki so jih s prejeto vzgojo sprejeli in si prizadevajo, da bi v skladu s tem urejali svoje življenje v družini, službi in širši družbeni skupnosti.

Don Boskovi bivši gojenci in gojenke, še posebno tisti, ki so včlanjeni v Združenje, resno živijo svoje obveznosti (katoličani svoje krstne in birmanske obljube) tako, da poudarjajo značilno don Boskovo duhovnost in so posebej pozorni na vse, kar se tiče mladih ljudi. Splošni cilj Združenja je, da člani poglobljajo in uresničujejo prejeta salezijanska vzgojna načela ter jih upoštevajo pri obveznostih v družinskem, poklicnem, cerkvenem in družbeno-političnem življenju.

RAZŠIRJENOST

V svetu je od več milijonov nekdanjih gojencev v kakšni salezijanski ustanovi okrog 500 tisoč včlanjenih v Združenje, ki je prisotno v približno 95-ih državah. Med tistimi, ki so svoje krščanstvo živeli tudi na izreden način, so: bl. Alberto Marvelli (1918–1946, inženir iz Riminija) in božja služabnika Antonino Petyx (1874–1935, »plemič ubogih«) ter Salvo d'Acquisto (1920–1943, ustreljen, da je rešil 22 talcev).

V Sloveniji so nekdanji gojenci salezijanskih ustanov organizirani v Društvu don Bosko, tisti, ki so obiskovali Gimnazijo Želimlje, pa so organizirani v Društvu Heres.

Don Bosko je svojim fantom ponavljal: »Kamor greste in kjerkoli boste, nikdar ne pozabite, da ste don Boskovi sinovi, sinovi Oratorija. Blagor vam, če ne boste nikoli pozabili resnic, ki sem jih želel vklesati v vaša srca, ko ste bili otroci.«

Foto je simbolična

Ronja, razbojniški sin

Šolsko leto je postreglo z novostmi in v razredu se mi je znašel nov fant. Lahko mu rečemo fantič glede na to, da bo moral še nekaj let hoditi v osnovno šolo, da jo bo dokončal. Imenovala ga bom Ronja, kajti ko vse to spremljam, pomislim na knjigo *Ronja, razbojniška hči*. Le da je on fant, Ronja pa dekle, ki živi sredi gozdov in razbojnikov in lahko cele dneve dela, kar se ji zljubi. Naš fant se ne ozira na nikogar. Najbolj strogi učiteljci se postavlja po robu. Sošolci ga gledajo z odprtimi usti, kaj vse si upa. Na srečo njegovih prestopkov in izzivanj ne spremljajo z občudovanjem. Sošolcem piše po zvezkih, poriva jih ob steno, spotika. Na šoli še nisem slišala učenca s takim besednjakom, kot ga ima ravno ta otrok. Bolijo me ušesa, ko ga poslušam, in še bolj me boli srce.

Moji pogovori z malim razbojnikom se vlečejo v nedogled, moja potrpežljivost pa se približuje meji. V trenutku, ko fant začuti malo bolj ostro besedo, postane razdražljiv in se zadira nazaj. Ko uporabim vso svojo prijaznost, je krotek tudi on. Rezultata pa ni ne pri enem ne pri drugem pristopu. Oče poslušam in kima in v očeh mu berem, da ga

bo doma nalomil. Ker sem popolnoma prepričana, od kod ima otrok v svojem miselnem slovarju tako bogato zbirko kletvic, samo čakam, kdaj bo ta možakar še meni povedal par krepkih. Poleg tega daje tudi občutek, da čaka, da bo razgovor mimo in mu za nekaj časa ne bo potrebno v šolo. Toda vedno poudari eno stvar: »Čudim se temu, kar mi govorite. Doma je drugačen. Popolnoma drug otrok.«

Ne vem, kaj naj si mislim. Prva možnost je ta, da se merila, kaj pomeni »biti človek«, razlikujejo. Lahko da so starši popolnoma zadovoljni s tem, kar vidijo doma. Verjamem, da sin zna prijeto za lopato. Ker je edinec in ker živijo precej odmaknjeno, se tudi nima s kom od otrok prepirati in koga pretepati. Učim ga besed, ki bi jih moral že zdavnaj znati, in sicer: hvala, prosim, nasvidenje ... Pred njim je še cel proces socializacije. Staršem se očitno to ne zdi tako pomembno, saj se z njim nekako že znajo sporazumevati brez kakšnih odvečnih vljudnostnih besed.

Druga možnost je ta, da je z nami, torej s šolo, nekaj narobe. Sicer si ne predstavljam, da tako pridren otrok, ko pre-

stopi šolski prag, postane zver. Mirno lahko zapišem, da je s šolo marsikaj narobe, vendar na kakšnem drugem področju. V odnosu do Ronje pa ne morem ugotoviti, kaj ga lomimo, saj, kot opazujem svoje sodelavce in tudi sebe, se trudimo biti prijazni. Obstaja še tretja možnost, ki pa je ta, da so si starši trditve o pridnem in čisto drugem otroku preprosto izmislili. Temu nočem verjeti.

Kako bova z mladim Ronjo vozila nadaljnje mesece, ne vem. Po don Boskovo je svoj komentar dodal ravnatelj: »Ne bomo delali na tem, da ga prešolamo, saj moramo vedeti, da fant potrebuje nas in našo pomoč. Toda z glavo skozi zid tudi ne bomo šli.« Vem, da je don Bosko marsikaterega fanta poslal domov. Vem pa tudi, da je prej napel vse sile, da bi odkril tisto močno točko in na njej z nepojmljivim zaupanjem gradil. V tem vidim don Boskov izziv za to šolsko leto. Njegova ljubezen do mladih, zaupanje in vztrajnost – vse to mi bo prišlo prav v nadaljnjih mesecih, ko bo znova in znova kdo potrkal na vrata kabineta in rekel: »Glej, spet tvoj Ronja ...«

učiteljica

Diakoni v službi bližnjih

Diakonsko posvečenje Primoža Korošca

Zamegljena in deževna sobota 12. oktobra je v poznem popoldnevu skozi goste oblake vendarle prepustila nekaj sončnih žarkov, ki so vzbudili upanje, da svetloba sonca le ni docela zakrita. Prav tako je diakonsko posvečenje salezijanca Primoža M. Korošca pomenilo novo osvežitev in zagotovilo, da Gospod tudi danes kliče mlade moči v svoj vinograd in na prostrano polje, kjer primanjkuje delavcev za njegovo, Božjo stvar.

Praznično bogoslužje in obred posvečenja v diakonovi rojstni župniji Šmartno v Tuhinju je vodil ljubljanski pomožni škof Anton Jamnik.

»Sledite Jezusovemu zgledu« si je diakon izbral za geslo diakonskega posvečenja in še zlasti za dni, ko se bo pripravljaval na duhovniško posveče-

Foto: M. Komatar

nje v prihodnjem letu. Hkrati je s tem želel opomniti vsakega, ki se bo z njim srečal in, končno, slehernega kristjana, da bi vedno zajemali iz zgle-da Jezusovega življenja, da v življenju in delovanju morda kdo ne bi tekel v prazno ali celo zaman, kot se je ustrašil že veliki apostol Pavel.

Škof posvečevalec pa je v svoji homiliji zgovorno po-

udaril, da je novi diakon in vsak kristjan nekakšen »kanal«, po katerem se pretaka Božja milost na svet. »Obdarjen si, zato obdari druge« je še zlasti v današnjem sebičnem svetu lahko tisti žarek, ki prodira skozi zamegljeno in deževno duhovno pokrajino, skozi katero se prebijajo duše, ki iščejo žarek Božjega Duha.

Diakonsko posvečenje Janeza Suhoveršnika

Na žegnanjsko nedeljo (27. oktobra 2013) je bila župnijska in romarska cerkev Marije Zvezde v Novi Štifti pri Gornjem Gradu priča posebnemu praznovanju. Celjski škof Stanislav Lipovšek je v diakone posvetil tri bogoslovce, dva iz svoje škofije, tretjega pa iz družbe don Boskovich salezijancev.

Starodavno Marijino romarsko svetišče, obdano z vencem gozdnatih gornjegrajskih hribov, je bilo za to priložnost pretesno za vse, ki so želeli na pot diakonske službe pospremiti Ivana Hrastnika iz župnije Laško, Marka Rakuna iz župnije Rečica ob Savinji in domačina, salezijanca Janeza Suhoveršnika. Združeni pevski zbori iz župnij, iz katerih izhajajo diakoni, ter mladinski zbori so na svoj način slavju dajali pečat praznika. Poleg

Foto: L. Rojnik

staršev in sorodnikov diakonov, duhovnikov, redovnih soprobatov, so se slavja udeležili tudi Janezovi prijatelji iz Orbassana pri Turinu.

Škof Stanislav je pred obredom posvečenja spregovoril o pomenu diakonske službe. O obveznosti molitvenega bogoslužja, ki jo s posvečenjem prevzemajo diakoni, je dejal, da to »v resnici ni obveznost, ampak dar, pomoč, navdih in nenehna spodbuda,

duhovna hrana in motivacija za duhovno življenje, odprtost vetju in darovom Svetega Duha, povezanost z njim, z Jezusom Kristusom, ki edini daje moč, sijaj, smisel in polnost vsemu duhovniškemu delu«.

Novoposvečeni diakoni tako začenjajo čas neposredne priprave na duhovniško posvečenje, ki ga bodo predvidoma prejeli prihodnje leto na praznik apostolov Petra in Pavla.

Glej, da se tvoje srce ne prevzame in ne pozabiš na Gospoda!

MARJAN LAMOVŠEK
SALEZIJANEC

Prva Jezusova beseda, ki nam jo posreduje sv. Marko v svojem evangeliju je klic k spreobrnjenju: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju« (Mr 1,14). Tako je Jezus začel svoje javno delovanje.

Za kristjana, torej, ki mu je mar za Božjo besedo, ki se ob tej besedi hrani, je sporočilo v Svetem pismu dovolj jasno in zgovorno, da ve, kaj mora storiti. A kaj, ko na žalost vedno bolj jasno postaja še nekaj drugega. Na to je opozoril nekdanji papež Benedikt XVI. na svojem romanju v Fatimo ob 10. obletnici razglasitve fatimskih pastirčkov za blažena, maja 2010. Dobesedno pravi: »Veliko naših bratov živi, kot da ne bi bilo nobenega potem, živijo brez skrbi za svojo večno zveličanje.«

GLEJ, DA NE POZABIŠ GOSPODA!

Dogaja se nam to, pred čemer nas Bog svari, kakor je zapisano v 5. Mojzesovi knjigi, preden je izvoljeno ljudstvo vstopilo v obljubljeni deželo: »Ko boš jedel do site-

ga, zidal lepe hiše in v njih prebival, ko se ti bo množilo govedo in drobnica, množilo srebro in zlato in vse tvoje imetje, glej, da se tvoje srce ne prevzame in ne pozabiš Gospoda, svojega Boga ...« (5 Mz 8,12–14).

Če pogledamo po Evropi, lahko razberemo tole: potem, ko so se dežele stare celine izvile iz opustošenja druge svetovne vojne in je blaginja začela rasti, je obratno sorazmerno z njo začelo upadati zanimanje za Boga, verska praksa, cerkve so začele postajati vse bolj osamele. Do tega, da so marsikje danes bolj ko ne le zanimivost za turiste z vse-mogočih koncev sveta. Ali pa se ozrimo pred svoj, slovenski prag. Ko smo že verjeli, da smo se izkopal izpod jarma povojnega tirana in so se nam gospodarski kazalci obrnili navzgor, smo bridko spoznali, kako smo pravzaprav neboljani.

Zdelo se je, da smo v jadra lastnega puhlega napredka ujeli ugoden veter, ki nas bo popeljal med najbolj razvite države, pristali pa smo na trdih tleh in niti ne vemo še, kako globoko smo se pogreznili. In to zato, ker smo se obrnili v stran od tistega, ki daje življenje, ki je Življenje samo.

Če le nekoliko pogledamo naokrog, bomo opazili, kako je Bog v tej naši deželi pozabljen. V sončnih poletnih dneh se marsikje nedelja ne loči dosti od katerega koli drugega delovnega dne. Kolikim nedeljska in praznična sveta maša ni več svetinja! In molitev – skupna, pred jedjo in po njej, večerna ... – marsikje nima več domovinske pravice. Pa rožni venec – kot da se med prste mlade in gladke kože več ne poda ... Poglejmo dalje: Koliko je preprirov, laži, nesloge, nezvestobe, celo sovražstva, koliko je stremljenja po imeti in še več imeti, pa čeprav pogosto le zato, da v tem prekašamo druge! Vse to Sveto pismo imenuje »*drugi bogovi*«, ki jim služimo. »*Če pa bi vendarle pozabil Gospoda, svojega Boga, in hodil za drugimi bogovi, jim služil in se jim priklanjal, vam danes zagotavljam, da boste gotovo uničeni*« (5 Mz 8,19). Zveni podobno, a vendarle to ni Marijino sporočilo v kakem privatnem razodetju. To je Božja beseda s prvih strani Svetega pisma.

VEČNA NESREČA JE, ŽAL, MOGOČA

In prav zato, ker smo pozabili na to temeljno, na spoštovanje in ljubezen do Boga, on sam, ki dela v naše dobro, izbira različne načine, da bi nas vendarle priretnil k sebi, da bi

obrnili smer – se spreobrnili. V tej luči tudi razumemo Marijine spodbude fatimskim pastirčkom. Da bi svet skrenil s poti, ki vodi v gotovo pogubo.

Vidkinja Lucija, ki je za krepkih 80 let preživela svoja tovariša fatimskih dogodkov, v svojih *Spominih* zapiše, da so bili vsi trije, ki jim je Marija v kratkem videnju razodela grozote pekla, pripravljene storiti še tako težko žrtev, da bi le kako dušo rešili pred strašnimi mukami pogubljenja. A danes postaja res prav nasprotno: iz svojega 'naprednega' besednjaka smo celo izrinili besedo *pekel* ali pa ji določili mesto v pravljici in fantastični domišljiji in jo postavili v ogrado 'temačnega' srednjega veka, od koder nima vstopa v 'razsvetljeni' svet moderne dobe. Ali pa je ne upamo spregovoriti, ker da je današnji človek bolj tenkočuten in takega govorjenja ne bi prenesel. A možnost pogubljenja, pekla, je na žalost zelo resnična možnost. Ne le zato, ker je o tem zgovorno povedala Marija v Fatimi, ampak ker je to Jezusovo opozorilo: »*Bojte se tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekleni dolini!*« (Mt 10,28).

O grehu, ki nas vleče navzdol, v dolino pogubljenja, je odločno spregovoril zaslužni papež Benedikt XVI., ko je na romanju v Fatimo 2010. leta izrekel besedo pastirja Cerkve: »*V [fatimskem] sporočilu moremo danes razbrati dejstvo, da napadi na Cerkev in papeža ne prihajajo le od zunaj, ampak trpljenje Cerkve prihaja prav iz notranjosti Cerkve, iz greha, ki je v Cerkev. Tudi za to smo od vedno vedeli, toda danes to vidimo v zares grozljivi luči: da največje preganjanje Cerkve ne prihaja od zunanjih sovražnikov, ampak*

se poraja iz greha v Cerkev sami. Zato Cerkev čuti globoko potrebo, da se ponovno nauči pokoriti, da sprejme očiščevanje, da se po eni strani nauči odpustiti, po drugi pa pravičnosti. [...] Z eno besedo, ponovno se moramo naučiti bistvenega: spreobračanja, molitve, pokore in kreposti vere, upanja in ljubezni.«

UPANJE JE!

Bog ne prihaja med nas, da bi nas navdajal s strahom. Prav tako nam Jezusova mati Marije ne želi naganjati strahu v kosti. Želi pa, da se zares vrnemo h Gospodu (prim. Iz 55,7). Kajti le v njem smo lahko rešeni. Tudi Benedikt XVI. nam je vlil besedo poguma: »*Gospod je močnejši od zla in Marija je za nas vidno matersko zagotovilo Božje dobrote, ki je vedno zadnja beseda v zgodovini sveta.*«

Presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, molim te iz dna srca in ti darujem predragoceno telo in kri, dušo in božanstvo Jezusa Kristusa, navzočega v vseh tabernakljih sveta, v zadoščenje za žalitve, bogoskrunstva in brezbriznosti, s katerimi ga žalijo ljudje. Po neskončnem zaslužnju presvetega Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Marijinega te prosim za spreobrnjenje ubogih grešnikov.

DRUGA MOLITEV
ANGELA MIRU V FATIMI

Dva nova slovenska misijonarja

TURIN, 29. SEPTEMBER 2013

Na 26. nedeljo med letom, 29. septembra, je vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chavez izročil misijonski križ in v misijone odposlal 144. misijonsko odpravo salezijanske družbe in salezijanske družine. Med novimi misijonarji sta tudi slovenski salezijanec Anton Grm in slovenska redovnica iz družbe hčera Marije Pomočnice s. Metka Kastelic.

Bazilika Marije Pomočnice v Turinu se je za to priložnost napolnila z mladimi, salezijanci, hčerami Marije Pomočnice in drugimi pripadniki prostrane salezijanske družine. Med njimi sta bila tudi inšpektor Janez Potočnik in inšpektorica s. Damjana Tramte.

Celotna misijonska odprava je tudi v letu 2013 obsežna. Skupino 61 oznanjevalcev Jezusovega evangelija sestavljajo: salezijanci (39), hčere Marije Pomočnice (16) in laiški prostovoljci (6). Še bolj razno-

liko pa je tako njihovo poreklo kot tudi kraj misijona. Tudi tokrat sprejema misijonarje Evropa.

V svoji homiliji, ki jo je oprl na evangelij 26. nedelje med letom, je Pascual Chavez pozval nove misijonarje in misijonarke, naj bodo še zlasti čuteči za milijone »lazarjev«, ki so prisiljeni životariti v nemogočih in človeka nevrednih razmerah na obrobju preobložene in porabniške družbe današnjega sveta. Spomnil jih je na sveto dediščino don Boskovih misijonarjev,

naj bodo še posebej pozorni do priseljencev in revežev.

Podelitev misijonskega križa salezijanski odpravi je tradicija, ki izhaja od samega don Boska. 11. novembra 1875 je namreč on sam v tej isti baziliki izročil misijonski križ prvi misijonski odpravi, ki je bila namenjena v argentinsko Patagonijo. Že dve leti za tem so se odpravi pridružile redovnice iz tedaj porajajoče se družbe hčera Marije Pomočnice. V zadnjih letih, ko se širi zavest o laiški vključenosti v apostolat oznanjevanja in širjenja Božjega

kraljstva, se uradni salezijanski odpravi pridružujejo tudi laiki, bodisi salezijanci sotrudniki bodisi drugi prostovoljci.

Anton Grm SDB (48) prihaja iz župnije Dobrepolje-Videm. V duhovnika je bil posvečen pred dobrima dvema letoma, v salezijansko družbo pa je vstopil še nekaj let prej, leta 2006. Svoje dosedanje duhovniško služnje je namenil pastoralnemu delu v župnijah Trstenik in Goriče na Gorenjskem ter skrbi za starejše sobrate v tamkajšnji

salezijanski skupnosti. Vrhovni predstojnik ga sedaj pošilja v salezijansko skupnost v Mozambik. Pri vključevanju v novo okolje in kulturo mu bo prihranjeno vsaj učenje portugalskega jezika, ki se ga je bil naučil v času, ko je bil še laiški misijonar v portugalsko govoreči Braziliji, pri misijonarju Ernestu Saksidi (1919–2013).

Marjan Lamovšek

SPREJEM MISIJSKEGA KRIŽA

Nedelja, 29. september 2013, je dan, ko sem v Turinu sprejela misijonski križ. Dopoldan nas je nagovoril vrhovni predstojnik don Pascual Chavez. Nizal je besede papeža Frančiška, zglede misijonarjev in se osredotočil na tri priporočila 144. misijonski odpravi SDB in 124. misijonski odpravi HMP: »Imejte veliko domačnost z Božjo besedo, po kateri z Božjim pogledom zrite na svet in presoajte stvarnost, ki je okoli vas. Imejte veliko ljubezen do eucharistije, ker po njej vas Bog ljubi, ter dopolnajte, kar manjka njegovemu načrtu odrešenja, in, nenazadnje, bodite velikodušni v služenju najbolj ubogim.«

Sledila je sveta maša v baziliki Marije Pomočnice, med katero smo novi misijonarji in misijonarke iz rok vrhovnega predstojnika sprejeli misijonski križ. Ob tem sem v srcu preprosto rekla Gospodu: »Naj me nič ne loči od Tvoje ljubezni, zdaj in vekomaj. Amen.«

Marijina nežnost se je vidno izkazala po navzočnosti inšpektorice s. Damjane in po njej vseh sester HMP. Kratko, vendar intenzivno je bilo druženje s sobratmi salezijanci iz Slovenije, ki so bili navzoči pri slovesnosti.

Hvaležna za poklic salezijanske misijonarke, ki mi je bil podarjen in izmoljen vsak dan, molim, naj mene in vse vas nikoli nič ne loči od Kristusove ljubezni.

s. Metka Kastelic

KEREČEV SKLAD

V »Kerečev sklad za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 1. septembra do 30. oktobra 2013 darovali:

Brodarič M., Čampa T., Kužnar T., Klemenčič M., Pozaršek T. in I. Goličnik B., Rolih B., Frejancič F., Rihar A., Paller A. župnija Rakovnik in nekateri neimеноvani dobrotniki. Bog povrni!

ZGORAJ: 144. misijonska odprava

LEVO: misijonarja s. Matka Kastelic in Anton Grm

SPODAJ: Anton Grm, ko je prispel v Maputo, Mozambik

**SALEZIJANSKA
DUHOVNOST**

VZGOJNO PASTORALN LJUBEZEN

2011 < zgodovina

A

poznanje
DON BOSKA

Triletna

PRIPRAVA 2011 - 2014

> 2012 < *pedagogika* > 2013 < *duhovnost* > 2014

ANS
DESIGN
DBICA

ANS
Agencija Info Salesiana

Tragično leto 1954

TONE CIGLAR

VICEPOSTULATOR V POSTOPKU ZA BEATIFIKACIJO

Majcen se je z maloštevilnimi sobrati veselil uspešnega salezijanskega poslanstva za revne, ki je dobivalo tudi uradne oblike. Uradno dovoljenje za salezijansko delo v Vietnamu je sicer prišlo šele 19. decembra 1952. Naslednje leto 14. marca 1953 je prišel dekret o ustanovitvi hiše v Hanoju. Končno so dočakali tudi odlok o priznanju salezijanske družbe v Vietnamu – dobili so torej domovinsko pravico. Na obzorju leta 1954 pa se je že čutil silen vojni vihar.

OGLEDI V JUŽNEM VIETNAMU

Božič 1953 je minil še brez nasilja. Dobro so se imeli, ker so precej zaslužili z veliko loterijo. Položaj pa je bil vse bolj težaven. Majcen in Cuisset sta z letalom odpotovala v Saigon. V Thu Ducu je prva vietnamska sotrudnica ga. Carre podarila zemljišče. Naredili so prenos lastništva na salezijansko družbo. Pripravljali so se na selitev proti jugu, kajti na severu se je bližal obračun med Francozi in komunisti. Za tet (kitajsko novo leto ob koncu januarja) je bilo še mirno, potem pa je bilo konec miru. Prve dni februarja 1954 so iskali rešitve, ki bi bile najboljše za sirote in vodstvo.

PRIHRUMELA JE VOJNA

Majcen se tega živo spominja. »Potem je sledila vojna: od 15. marca do 6. maja, dolga 'samo' petinpetdeset

dni, zgodile pa so se usodne stvari. Sveti sedež je duhovnikom ukazal, naj ostanejo na svojih mestih. Semeniščnike smo preselili na jug. Salezijanci smo prosili, da bi sprejeli v Saigon tudi naše sirote. Prišel je odgovor, da sirot ne morejo sprejeti, ker jih imajo že preveč. Komunistični Viet-minh je izkoristil monsun in Francoze premagal; ti so se 6. maja 1954 vdali. To je bil začetek delitve Vietnamu.

Šolo smo še normalno končali 15. junija. Toda kako zaposliti fante med počitnicami? 200 smo jih poslali v bližino Hanoja v neko prazno šolo. Kraj pa ni bil preveč varen zaradi bližine Viet-konga. Naredili smo seznam boljših fantov, ki bi lahko bili kandidati za salezijance in jih (16) s pomočjo francoskega letala prepeljali v Banmethuot. Samo po čudežu smo še pristali v Haifongu, ker je zmanjkovalo goriva. Ko smo

končno brez poškodb pristali na letališču, mi je pilot rekel: 'Vašim rožnim vencem gre zahvala, da smo pristali zdravi z zadnjo kapljico goriva.' Nadaljevali smo potem z drugim letalom.

DELITEV VIETNAMA

Bilo je zelo negotovo. Vse bolj glasno so govorili o delitvi Vietnamu. Dokumente smo pravočasno poslali v Hongkong. Od tam pa pride telegram, poslal ga je inšpektor, da naj sirote izročimo škofu, vsi salezijanci pa pridemo v Hongkong. Škofje so reagirali in salezijancem rekli, da je zapoved papeža višja, ki pravi, da moramo ostati, zato ne smemo oditi. Škof mi je dal naslove in priporočila ter rekel, naj grem na jug in poiščem prostor za sirote. Vendar nisem dobil prostega sedeža v Saigon. Dobil sem telegram: 'Majcen, pridite takoj v Banmethuot. Seitz.' Odpotoval

sem z letalom. Potem sva z msgr. Seitzevim džipom potovala proti nasadam kavovca, kjer so bila velika skladišča za kavo, ob njih pa lepa vila imperatorja Bao Daija, kamor so hodili na lov na tigre. Ni bilo idealno, vendar je Hongkong dal soglasje. Istočasno je prišlo sporočilo, da moram takoj, ko to uredim, v Hongkong, ker sem določen za drugo delo.

Na pogovorih v Ženevi 21. julija 1954 je bil določen 17. vzporednik za delitev Vietnama na Severni in Južni. Določeno je bilo 300 dni, da gre lahko vsakdo, kamor hoče, s severa na jug ali obratno. Večina je s severa drvela na jug. Tako je bil kaos v Hanoju in Haifongu. Komunisti niso predvidevali tolikšnega bega, zato so s propagando in obljubami hoteli zadržati ljudstvo na severu. Ker to ni zaleglo, so segli po orožju. Kljub vsemu je s severa na jug prešlo milijon ljudi.«

MISIJONARJEVO VESELJE

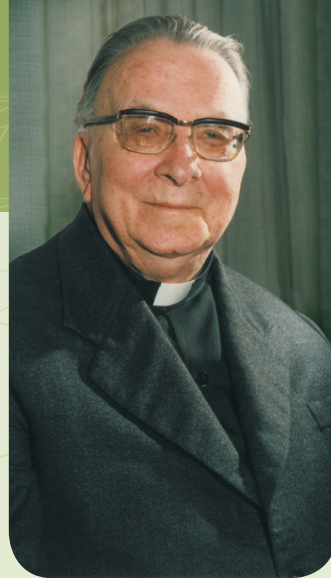
Majcen najde tolažbo tudi v teh težkih dnevih. Tako je med drugim pisal iz Hanoja 18. oktobra 1953: »Tu nismo nič kaj preveč na varnem. Topovi se oglašajo komaj 40 km od nas in nas budijo iz sladkega spanja. Vojska sicer še

drži položaje, a kako dolgo bo to še zmogla, se ne ve. Govori se, da komunisti pripravljajo v jeseni veliko ofenzivo. Ta negotovost glede poteka vojske in politike povzroča misijonarjem nemajhne skrbi, katerim se vedno bolj pridružuje tudi skrb gmotnega vzdrževanja misijonov.

Kar mene zadeva, imam za geslo, da 'delajmo, dokler je dan', v zaupanju na Božjo pomoč. Če moremo s svojim delom in s svojimi naperi vsaj v enem dečku ohraniti posvečujočo Božjo milost, gotovo s tem Božje Srce že zelo razveseljujemo. Pa koliko takih čistih otroških duš imamo pod streho! Moje največje veselje je živeti z njimi in zanje. Z njihovih čel sije Božje sonce in iz oči veselje čistih duš. Seveda pa je v vsem tem skrita tudi bolečina, kajti vsi so – vojne sirote. Zdravila svoji osamljenosti iščejo ob tabernaklju. Kako lepo jih je videti pred Jezusom in Marijo! Radi molijo rožni venec, če nimajo molka, kar na prste. Delo za otroke nas ohranja trdne na tej nevarni postojanki 40 km od bojne črte, na kateri zadržujejo napredujoče komuniste.«

BOG JE BLAGOSLAVLJAL DELO

»Presenečen sem bil nad don Boskovim vzgojnim uspehom v Vietnamu. Apostol pravi, da je Bog luč, ki razsvetljuje vsakega človeka. Vemo, kaj je imel napisano don Bosko: 'Veselite se v Gospodu. Bodi vesel.' Ko sem prišel v Hanoj, sem kot čudež občudoval Seitzo in njegovo metodo. Vsem je govoril: 'Don Bosko me je tega naučil.' Občudovali so ga, kako je mogel cestne

pobaline, 'nemaniče' in 'uzmoviče', kar čez noč preoblikovati v dobre fante, ki so bili prej kandidati za kriminalce.

Ko smo potem salezijanci prišli in začeli z delom, so občudovali našo vzgojno metodo. Govorili so: 'Kako je mogoče, da v naših prevzgojnih ječah, mladinskih popoljševalnicah in šolah ni pravega uspeha? Kako da mi z denarjem ne moremo? Kako da vi tako čudovito uspevate? Zakaj?' Don Boskova metoda je vera v mladega človeka, ki upa proti upanju, posebno pa, ker ga ljubi z Božjo, Kristusovo ljubeznijo. Kako se je don Bosko zavzemal za mladega človeka, za njegovo dostojanstvo, da ga ne bi omadeževalo nič grešnega.

Kako uspevate, me sprašujejo ministri, ateisti. Res sem v zadregi, kako naj razložim. Imeti za mlade don Boskovo srce, za te prave nepridiprave in jih ljubiti z vsem srcem in vsemi sposobnostmi, ki jih ni malo. To je don Bosko: Daj mi duše, drugo vzemi! Kaj pomaga vse drugo?

Pretesen strmim nad tem, kako so mladi pripravljene sprejeti don Boska, če jim ga ponudimo takega, kot je bil in ga verodostojno zaživimo z mladimi in za mlade. Ta vietnamski čudež me je posebej presenečal.«

»Brez Marije nisem nič. Tvoj sem in tvoj hočem biti, Marija, sem tisočkrat zapel. Oh, da bi bila to z 'Jezus, ljubim te', tudi moja zadnja molitev ob moji smrtni uri. Ves tvoj, o Marija!«

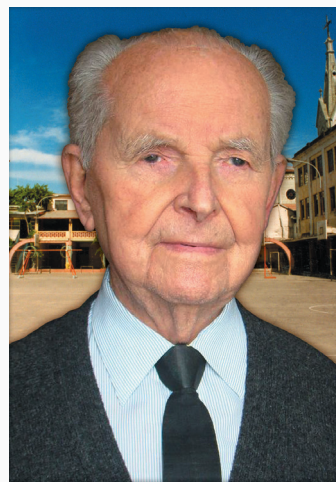
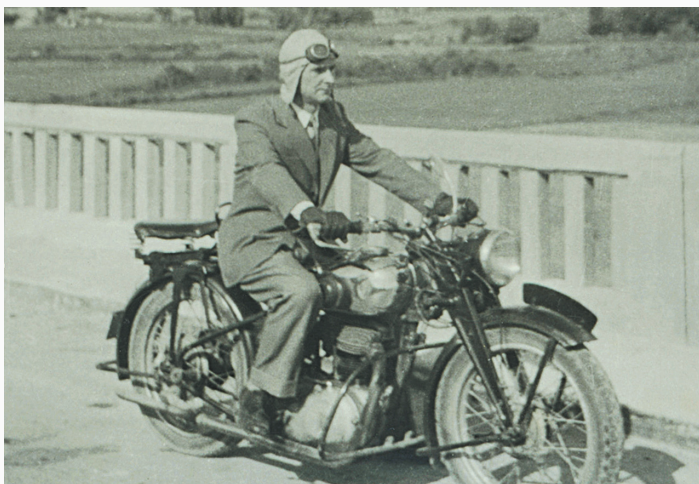
Osebna izpoved I, str. 12

Delati dobro in dobro narediti najboljše

*Lik salezijanca pomočnika, krojaškega mojstra **Mirka Jerala** (1915–2011), ki je večino svojega življenja deloval v Čilu.*

MIGUEL ROJAS ANDRADE, PREVOD: JOŽE BERGANT

Mirko je bil rojen 27. novembra 1915 v Ljubljani, še pod avstro-ogrsko monarhijo. Sin očeta Jožeta in matere Helene, kmečkih staršev, na Podreči v smledniški župniji. Leta 1933 se je vpisal v tedanjo rakovniško obrtno šolo kot krojaški vajenec. Po končani štiriletni šoli je zaprosil za sprejem v noviciat, tedaj na *rajski* Radni, kjer je ostal še nekaj let po noviciatu. Leta 1938 je bil poslan v rakovniško skupnost v upanju, da se bodo povrnile nekdanje obrtne šole.

Vojna, predvsem pa komunistična revolucija, je Mirka prisilila, da se je leta 1945 pridružil morju slovenskih beguncev, civilistov in voja-

kov, ki so se čez Karavanke umikali pred zmagovito komunistično armado v sosednjo Koroško oz. Avstrijo. Po nekajmesečnem bivanju v begunskem taborišču v Lienzu je odšel v Italijo.

BARČICA PO MORJU PLAVA

Brez obotavljanja je nato sprejel predlog predstojnikov in se 1947 napotil v Južno Ameriko, v Čile, kjer naj bi uresničil svoj salezijanski vzgojiteljski poklic. Postal je zavzet in uspešen misijonar.

Z njemu lastno vztrajnostjo se je hitro naučil španščine, njegova malo po kranjsko obarvana izgovarjava je sim-

patično odmevala predvsem med fanti, ki so ga obkrožili med odmori in z zanimanjem poslušali njegove pripovedi.

EL SALVADOR - EDINA NJEGOVA HIŠA V ČILENSKI INŠPEKTORIJI

Ob prihodu v Čile se je v Santiagu srečal s Francem Prevcem, slovenskim sobratom, mizarskim mojstrom, in ta je Mirka nagovarjal, da bi šel na področje mesta Talca v salezijansko obrtno šolo »El Salvador«. Ker je bil inšpektor enakega mnenja, se je Jerala hitro odločil in za svoj obrtniški poklic sprejel primerno delovno področje.

Več kot petdeset let je preživel v središču mesta Talca, v salezijanskem zavodu »El Salvador«, kjer so se usposabljali fantje v različnih obrtnih poklicih.

KROJAŠKI MOJSTER IN SALEZIJANSKI VZGOJITELJ

Začelo se je v skromnih prostorih, ker pa je število krojaških vajencev hitro naraščalo in doseglo število sto ter postalo največja vajenska skupina med različnimi obrtni šole, se je kmalu preselila v drugo nadstropje osrednje stavbe v večje in primernejše prostore.

Toda po nekaj letih zlednega didaktično in ekonomsko uspešnega delovanja je bila krojaška in tej podobne obrti na šoli »El Salvador« ukinjena. Temu je botroval zlasti hiter razvoj mehanične, elektronske in računalniške stroke, ki so bolj perspektivne za mladino elektronske dobe.

Mnogim Mirkovim vajencem je obrt šivanke, škarij, likalnika in šivalnega stroja pripomogla, da so se obrtno in osebno uresničili, primerno preživljali družino, krščansko vzgajali otroke. Številni podjetniki, uradniki, škofje in duhovniki so poznali in cenili izdelke salezijanske krojaške delavnice in tam naročali svoja oblačila, prepričani, da bodo dobro postreženi, saj je bil Mirko zahteven mojster in ni dopuščal površnosti pri krojenju in šivanju naročenih oblačil.

ČASTNI OBČAN MESTA

Julija 1997 je bil Mirko Jerala odlikovan z največjim

priznanjem *Hijo ilustre de la Ciudad (slaven sin mesta)* za petdesetletno bivanje, uspešno strokovno delovanje v mestu Talca – bil je mojster mojstrov na področju in zgleden vzgojitelj naše mladine.

Ob praznovanju petdesetletnice je postal državljan čilske republike – dogodek, o katerem je sanjal dolga leta. Ob tej priliki je med drugim povedal: *Zavedam se, da je to priznanje nezasluženo, želel sem biti med meščani nepoznan; edini moj namen je bil delati dobro in dobro narediti najboljše.*

OH TA PRESNETI »DOLGČAS«

Za vse ure sprostitve, od diha, za prekinitve vsakdanje monotonije si je Mirko našel marsikaj, kar ga je zaposlovalo.

Njegov največji hobi je bila filatelija. Bil je tudi izvrsten fotograf. Sorodniki od doma so mu poslali dober fotoaparatus, s katerim je tudi fante uvajal v umetnost fotografiranja. Bil je sinonim človeka, ki si je znal s svojim uglajenim nastopom, vedno primerno oblečen, pridobiti prijateljev in s tem nehote vzgajal tiste, ki so ga obkrožali.

V svojih najboljših letih si je za lasten prevoz preskrbel motor BMW 250 ca, ki ga je uporabljal zlasti pri nakupu blaga za krojaško delavnico in za kakšen nedeljski izlet.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA...

Ko je bil že v letih in je z nekakšno oddaljenostjo opazoval fante med odmori na dvorišču, se mu je utrnila

ideja, da bi začel apostolat s sendvičem in se jim na ta način približal. Bližnji dobrotniki zavoda so prinašali kruh in nadev, da so bili sendviči čim bolj okusni. Številni fantje so ga obkrožali med odmori, da bi bili deležni tega priboljška, pogovora in bi »ukradli« prijazen nasmeh salezijanca, ki ni hotel počivati, hotel je biti koristen med mladino. Med prijateljskim klepetom jih je med drugim vpraševal, ali kaj molijo ali so bili v nedeljo pri maši ali so spoštljivi do svojih staršev itn.

8. novembra 2011 je sklenil svoje zemeljsko popotovanje, na pragu 96. leta starosti. Pokopan je v svojem ljubljenskem mestu – Talca.

Natale Vitali, sedanji svetovalec vrhovnega predstojnika za Latinsko Ameriko, se ga takole spominja: »Bil je sobrat pomočnik in prav on je v skupnosti največ naredil za nove duhovne poklice. Bil je duhovni spremljevalec mnogih fantov. Med njimi je danes vsaj 5 duhovnikov.«

ZGORAJ: prevajalec teh vrstic Jože Bergant (levo) z Mirkom v Valdoccu leta 1947

LEVO: Mirko na poti z motorjem

LEVO: portret urejenega gospoda Mirka Jerala

KAPELA

250 let župnije Kapela

Na nedeljo malega šmar na je bilo v cerkvi sv. Magdalene na Kapeli praznično kot že dolgo ne. Napis nad vhodnimi vrati v cerkev: »1763–2013, 250 let župnije« ter levo in desno ob njem plapolanje cerkvene in slovenske zastave sta dala vedeti o praznovanju.

Predstavniki ŽPS ing. Jože Tkalec je pri maši uvodoma omenil, da so že v petek zvečer doživeli slavnostni začetek tega praznovanja s koncertom klasične glasbe (profesorji glasbe, Jože Vagner na orglah, Janez Vouk-trobenta in Valerij Pravdič-trombon), ki je obiskovalce duhovno poglobil, višek praznovanja pa je na Gospodov dan – na nedeljo, ki je tudi rojstni dan Božje in naše Matere Marije. Povedal je, da je bilo že leta 1763 na tem teritoriju okrog 1500 ljudi. Župnijo je ustanovil graški škof Jakob Eberlin. Na severu je mejila na župnijo sv. Petra v Radgoni in na Negovo, na vzhodu na Tišino, na jugu na Križevce, na zahodu na župnijo sv. Jurija ob Ščavnici. Nekaj desetletij po ustanovitvi so naši predniki na mestu lesene kapele zgradili cerkev, ki je še danes ponos kraja, župljanov in krajanov. V teh letih se je zvrstilo 24 župnikov in čez 60 kaplanov. Leta 1932 so prišli v župnijo salezijanci, ki so prevzeli dušnopastirsko delo. Mišljeno je bilo, da bi tukaj na Kapeli imeli dom, kjer bi imeli primerno oskrbo bolni in starostno oslabljeni. Spomin na njihovo začetno bivanje na Kapeli je še danes

tako imenovana »Salezijanska hiša«. Po II. svetovni vojni od leta 1959 so salezijanci vodili tudi župnijo, najprej kot vikarji, po smrti župnika Matija Nemca pa kot župnijski upravitelji in župniki.

Župnijo s središčem na Kapelskem Vrhu krasi lepo svetišče, kot je zapisal pesnik, domačin iz Hrastja Mote, Kajetan Kovič: »Nekje je bela cerkev, ne velika, a že od daleč vidna vrh slemena. Obdaja vinogradov jo veriga, z oltarja gleda sveta Magdalena«.

Slavnostno sveto mašo je ob somaševanju salezijanskega inšpektorja mag. Janeza Potočnika, duhovnega rojaka Marjana Pučka in domačega župnika Antona Hribernika daroval škof mons. dr. Peter Štumpf, ki je povedal, da je danes resnično dan, ki ga je naredil Gospod, zato se zahvaljujemo za dolgo življenje. Omenil je sv. Magdaleno, ki jo je kot žensko luč Božje milosti popolnoma spreobrnila, da je stopila na novo pot. »Bog živi še mnoga leta in stoletja kapelsko župnijo,« je še povedal.

Župnik Hribernik je v nagovoru poudaril pomen praznika. Že nekdanje so ljudje radi hodili na sprehode in izlete na grič h kapeli, tako da je dobil kraj ime KAPELA, ki se omenja že leta 1280 v urbarju. Nova cerkev je bila zgrajena leta 1825, posvetil jo je graški škof Roman Sebastjan Zangerle ter daroval novo sliko cerkvene zavetnice sv. Magdalene. Rojak Pučko je spregovoril o možeh v duhovnih poklicih, ki jih je v dveh in pol stoletjih dala molitev in prošnja kapelskih faranov. Bilo jih je petnajst, on je šestnajsti. Vernikom je povedal,

naj bo 250-letnica vzpodbuda, da še naprej vztrajamo v molitvi in priprošnji za nove duhovne poklice, ter priprošnja, če je Božja volja, da se nadaljuje postopek Apolonije Cigan, mučenice čistosti, ki je bila umorjena leta 1858, stara komaj 24 let.

Po odpeti zahvalni pesmi »Hvala večnemu Bogu« je župnik Hribernik vse povabil na prijetno druženje pred župniščem ob domačih dobrotah gospodinji in dobri kapljici gospodarjev vina, ki ga po kapelskih gričih ne manjka.

Dani Mauko

ŽELIMLJE

Dom in šola spet odprla vrata

V začetku septembra sta dijakom in dijakinjam svoja vrata ponovno odprla Dom Janeza Boska in Gimnazija Želimlje. Novemu šolskemu letu naproti so zakorakali z mašo ter druženjem s sošolci in profesorji. Da je bila vrnitev v šolske klopi prijazna, pa je poskrbelo tudi pestro dogajanje v šoli in ob njej.

Dijaki prvih treh letnikov so v septembru na ekskurzijah spoznavali domovino in sosednje dežele, četrtošolci pa so se odpravili nekoliko dlje, na študijskem potovanju so namreč spoznavali znamenitosti in običaje severovzhodnega dela Španije. Morske spomine so v septembru obujali tudi člani gimnazijskega pevskega zbora, saj so tri dni preživeli na intenzivnih pevskih vajah v Strunjanu.

Prvošolci so imeli po septembrski ekskurziji priložnost za spoznavanje sošolcev in druženje z njimi tudi na dnevih komunikacije, ki so jih v začetku oktobra do-

živali v Dominikovem domu na Pohorju. Za njimi so se tja odpravili četrtišolci, dneve komunikacije, posvečene razmišljanju o pomembnih življenjskih vprašanjih in svoji poklicni odločitvi, pa so združili z ekscurzijo v Prekmurje. Dijaki, ki so ostali v šolskih klopeh, so si v tem času od spremljavi žive glasbe v šoli ogledali prvi slovenski igrani celovečerni film V kraljestvu zlatoroga.

Jezikovni navdušenci so se v oktobru udeležili še nemškega konca tedna, naravoslovni pa kemijskega. Z medrazrednim turnirjem v košarki je bilo poskrbljeno tudi za športne navdušence. Prva meseca šolskega leta sta tako minila prijetno, z jesenskimi počitnicami pa je že nastopil čas za prvi letošnji oddih od šolskega dela.

Mojca Leskovec

LJUBLJANA, KOLPA

Skalin počitniški program in tabor

Letošnji počitniški program na Minibusu veselja v Fužinah in tabor ob reki Kolpi, natančneje v Radencih, sta bila obarvana pisano in veselo. Šolske počitnice so se že začele in čutili je bilo, da bo poletje res vroče. Nismo se zmotili, kajne?

Najprej je bil tukaj počitniški program, in sicer je potekal od 26. junija do 5. julija. Rdeča nit našega počitniškega programa na Fužinah sta bila Galca Obelix in Asterix s prijatelji. Asterix, mali, svetlolas, pogumen in iznajdljiv bojevnik, ter Obelix, ogromen, simpatičen, smešen bojevnik z velikim srcem. Vsak dan smo začeli s skupno igro in nadaljevali s skupno himno. Sledila je igra uprizoritve glavnih junakov in njegovih prijateljev. Zaposleni in mladi smo se skrili

Kapela, 250.-letnica župnije

Pogled od sv. Magdalene na Kapeli

Želimlje, pri uri zgodovine

Skala, tabor ob Kolpi

Skala, dejavnosti za mlade

v obleke junakov, se našemi-
li in zaigrali smešen prizor.
Mladi so bili navdušeni nad
temo, ki smo jo izbrali. Vsake-
mu junaku smo tudi določili
vrednoto, ki jo nosi s sabo.
Obelix in Asterix sta pred-
stavljala prijateljstvo, Falbala
prijaznost, Kakofonix samo-
zavest, Panoramix modrost in
tako dalje. Po uvodni zgodbi
smo nadaljevali z delavnica-
mi in izdelali ogromno lepih
stvari, npr. hobotnice iz volne,
rakete, zmaje, vrteče konzer-
ve, ladjice, vsak tudi svojo
sliko. Nogomet je bil prisot-
en vsako minuto programa,
naši fantje brez brcanja pač
ne morejo. No, tudi dekleta
vedno raje posežejo po žogi
in se jim pridružijo. Mladih je
bilo veliko, ozračje pisano in
razigrano, bili smo vsi skupaj
in vsem nam je bilo lepo. Iz
lesa smo izdelali tudi čisto
pravo streho, pod katero smo
jedli vse do konca počitniške-
ga programa. Nato je sledila
skupna priprava kosila, kjer
so mladi zagreto pomagali
in vsak dan skuhalo slastno
kosilo. Skupaj smo nato poje-
dli in pospravili. Za konec pa
še skupne igre in evalvacija.
Mladi so že komaj čakali na
skupne igre. Največ navduše-
nja in razposajenega smeha
je bilo pri vodnih igrah. Pa da
ne pozabimo omeniti še po-
nedeljkovo kopanje v bazenu
in zaključni piknik ob Savi.

Naše druženje se je z ne-
katerimi nadaljevalo še na
taboru ob reki Kolpi. Kakšno
veselje! Takoj ob prihodu
smo sami postavili tabor, se
pravi vse, kar smo potrebo-
vali med taborjenjem; mize,
klopi, šotore, kuhinjo. Vsak
dan smo si sami pripravili
obroke in pomili vsak svoj
pribor. Veliko je bilo smeha,
športa, različnih iger, kopanja.
Reka je bila dokaj topla in
razposajeno smo plavali in se
šli vodne igre. Lovili smo tudi
ribe in imeli dolg sprehod

do skritega zaklada, ki nas je
pripeljal do jame. Imeli smo
tudi turnir v streljanju z lo-
kom. Učili smo se veslanja in
šli za nekaj ur veslat po reki. V
nočnem kinu smo si ogledali
mega film z naslovom Brave.
Pred spanjem smo imeli tudi
nočne igre. Vsak večer smo
se zbrali ob tabornem ognju,
peli, se greli, se pogovarjali in
zbirali vtise tistega dne. To-
liko lepega je bilo, da je vse
težko strniti v nekaj stavkov.
Vse je bilo lepo, najlepše pa
to, da smo vse počeli in delili
skupaj.

Volk Aleksandra

Toliko o počitniškem doga-
janju. Šolsko leto se je začelo
in s tem vse naše aktivnosti
in redno delovanje Skale. Ob
tem bi radi tudi sporočili oz.
povedali, da **Skala praznuje
svoj 18. rojstni dan, in sicer
23. novembra letos.** Ker je to
sobota, bomo imeli Dan od-
prtih vrat dva dni prej, v **čet-
tek, 21. novembra.** Od 10.00
do 18.00 ure bomo imeli
'odprta vrata' za vse, ki bi nas
radi obiskali, se z nami po-

veselili, obujali spomine ob
gledanju fotografij in videa ...

Čez dan bosta tudi dva
osrednja dogodka, eden ob
12.00, drugi ob 17.00 uri, s
pripravljenimi vsebinami.

Vabljeni torej na ta dva
dogodka ali pa ko imate čas.
Obiščite nas v prostorih se-
deža Skale, Ob Ljubljani 36,
Ljubljana (v kletnih prostorih
pod glasbeno šolo Moste).
Veseli bomo vašega obiska.

VERŽEJ

Tečaj pisanja svetih podob

Že tretje leto sta mag. Silva
Božinova in Vesna Deskoska
skupino šestih tečajnikov uva-
jali v čudoviti svet umetnosti,
ki predpostavlja duhovno nar-
avnost. Nekateri so že iz-
kušeni in se radi vračajo, drugi
pa so bili prvič. Ustvarjali so
svete podobe na najčistejši
način. Mirne in vztrajne pote-
ze s čopičem so pod budnim
očesom mentorice narisale ču-
dovite mavrice barv, v katerih
je skrita natančnost, dosle-
dnost in predanost. Podobe

TRR 2420 3901 0836 316
Raiffeisen Banka

za gradnjo Don Boskovega cen-
tra Maribor s cerkvijo sv. Janeza
Boska

Hvaležno se spominjamo vseh
dobrotnikov. V župniji sv. Janeza
Boska darujemo vsako nedeljo za
vas sv. mašo in vas vključujemo v
dnevno molitev naše salezijanske
skupnosti.

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA

Rakovniška 6
1000 Ljubljana

**Od 6. septembra do 30. oktobra
2013 ste v sklad darovali (ne-
kateri tudi večkrat):**

Ferenc, Glavar, Golčer D.J., Hart-
man T., Ivanuš, Lopuh H., Luke-
tič M. N., Možina A., Obaha S.,
Pinterič M., Rihar F., Šester M.,
Trobentar P., salezijanska sku-
pnost Ljubljana Kodeljevo, Don
Boskove prostovoljke

Bog povrni!

Več o gradnji lahko najdete na
www.donbosko.si/maribor

Dobrega pastirja, Bogorodice, nadangela Mihaela, svetega Marka, Tomaža in Jurija je v zavodski kapeli Marije Pomocnice ob prisotnosti avtorjev blagoslovil župnik Jože Brečko in tako dodal najvišji pomen ikon: postale so odprto okno do Boga.

Živahno v rokodelskih delavnicah

V jesenskih mesecih so si kljuko v Centru DUO Veržej eden za drugim podajali osmarji in devetarji OŠ Rovte, tri skupine prvih letnikov Srednje frizerske šola Ljubljana, maturanti Gimnazije Želumlje in učenci OŠ Križevci. Tu niso le spoznali »stare« obrti in izdelke tukajšnjih rokodelcev, temveč so zavzeto sodelovali v rokodelskih delavnicah.

Miholovo

Po lanskem stoletnem jubileju Marijanišča so si tudi letos podali roke Občina, župnija in salezijanska skupnost in pripravili bogat program ob prazniku sv. Mihaela. Sv. mašo, med katero je ustoličil novega župnika, je vodil dekan Andrej Zrim. V Centru DUO je domačinka Sonja Šterman s sodelavkami odprla razstavo tradicionalnih tekstilnih izdelkov, udeleženci 180-urnega tečaja slamokrovstva pa so prejeli potrdila. Kulturni program, ki sta ga vodila animatorja Melani Korošec in Jernej Rudolf Lešer, so zapolnili Folklorna skupina Leščeček, starejša folklorna skupina KD Slavko Osterc, Zadnji moment in učenci OŠ Veržej.

Najbolj prisrčen del miholovega pa je bil MiHeC Fest, na katerem se je predstavilo pet otroških folklornih skupin Pomurja z že pozabljenimi otroškimi izštevankami in igrami. Program se je sklenil s koncertom vokalno-instrumentalne skupine Ethnotrip.

Veržej, tečaj pisanja svetih podob

Veržej na Miholovo

DOHODNINSKA DONACIJA za poslanstvo don Boskovih salezijancev

Salezijanska družba si v okviru Cerkve prizadeva, da bi uresničevala svoje temeljno poslanstvo: oznanjevanje evangelija in vzgoja mladine. Don Boskovi salezijanci (SDB) se zavedamo velike odgovornosti za blagor mladih v domovini in drugod po svetu. Tudi vi lahko sodelujete pri tej dobrodelnosti.

Naša davčna zakonodaja omogoča, da del svojih sredstev, to je 0,5 % dohodnine, namenite v ta namen. Ta dobrodelnost vas ne stane nič. S podpisano izjavo le določite, da 0,5 % sredstev, ki bi jih sicer vplačali v državni proračun, prejme ustanova, za katero ste se odločili.

Vabimo vas, da svojo dohodninsko donacijo namenite za **salezijance** (to je za dejavnosti poslanstva za mlade) ali pa za **Ustanovo Sklad Janeza Boska**, prek katere se zbirajo sredstva za izgradnjo Don Boskovega centra Maribor.

Obrazec lahko povlečete z naslednjega spletnega naslova: www.donbosko.si/donacija

S hvaležnostjo,

Janez Potočnik
inšpektor

Salezijanci, duhovniški jubilanti

Foto: G. Valič

ZLATOMAŠNIK ANTON HORVAT

V nedeljo 21. julija 2013 je v župnijski cerkvi v Beltincih obhajal svojo zlato mašo salezijanec g. Anton Horvat. V časih Jugoslavije, ko se je ta držala še skupaj, ga je njegova duhovniška pot vodila v mnoge daljne kraje katoliške diaspore v Srbiji: Niš, Boka, Beograd in Mužlja. Tem so se pridružile še slovenske postaje njegovega duhovniškega služenja: Škocjan pri Novem mestu, Tomišelj in Dokležovje, kjer je tudi dočkal zlatomašni jubilej. Murskosoboški škof Peter Štumpf mu je v svojem prazničnem voščilu zaželel: »Naj vas Jezusova bližina, ki ste jo in jo še omogočate drugim, najprej Vas in povsod razveseljuje, da boste še naprej lahko z veseljem Kristusov duhovnik, ki je poln Božjega življenja in zato neizčrpen vir življenjskega optimizma.«

Foto: J. Potrpin

SREBRNOMAŠNIK JOŽE ZABRET

1. septembra 2013 je v župnijski cerkvi sv. Miklavža v Sevnici obhajal srebrnomašni jubilej salezijanec g. Jože Zabret. Več kot deset let je kot duhovnik deloval v Prištini (Kosovo) in v Podgorici v Črni gori. Po vrnitvi v Slovenijo je nekaj let pomagal pri oskrbi starejših in onemoglih sobratov na Trsteniku, od leta 2007 pa je duhovni pomočnik v župniji Sevnica.

SREBRNOMAŠNIK JANEZ MIRTEK

Foto: H. Murgelj

29. junija 2013, na dan, ko je bil pred 25 leti posvečen v duhovnika, je v domači župnijski cerkvi sv. Petra na Otočcu daroval

srebrno mašo salezijanec g. Janez Mirtek. Dve leti po novi maši je prejel misijonski križ in pot ga je vodila v Prištino. Ob pastoralni službi v tamkajšnji župniji je opravil univerzitetni študij albanščine in se tako še bolje usposobil za delo med mladimi in katoličani v Skadru, v Albaniji. Za to preizkušeno deželo so to bili časi, ko se je izvijala iz jeklenega oklepa rdeče zvezde in seme krščanstva je lahko ponovno vzkliklo. Od leta 2004 je g. Janez župnik v Podgorici.

RAJNI

naročniki SaL vestnika, člani mašne zveze in molivci za duh. poklice

Benčina Terezija, Kočevje
Černe Ivanka, Logatec
Ficko Rudolf, Kuzma, duh.
Gradišnik Janez, Lendava
Györköš Franc, Čentiba
Kapus Rado, Vransko
Klar Marija, Lendava
Kramer Elizabeta, Gančani
Maleš Frančiška, Tunjice
Markovič Franc, Jakobski Dol, duhovnik
Omladič Anica, Polzela
Perme Marija, Šmartno/Litiji
Polak Marija, Sv. Jurij/Ščavnici
Primc Amalija, Šentvid/Stični
Ptiček Jožefa, Prmskovo/Dol.
Saksida Anica
Šifer Franc, Suhor, duhovnik
Štern Vinko, Cerklje na Gor.
Štihec Marija, Lendava
Turk Miloš, Buče
Turk Slavko, Pilštanj
Zupan Vida, Maribor

OLGA MIKEC, 1922–2013 mati sestre HMP

Mama Olga se je rodila na Homu pri Šentrupertu, v veliki krščanski družini, kjer se je pletlo življenje z delom na polju, v gozdu in vino-

gradih. Svojo mladost je preživela med dvema vojnama; tako jo je v najlepših letih presenetila vojna, ki je zahtevala smrt mlajšega brata, beg starejšega brata v Ameriko in prisilno delo v Nemčiji nje in njene starejše sestre. Teh let in teh dogodkov se mama Olga ni rada spominjala, še manj o njih govorila, saj se je zavedala, da je Bog vodil vsak korak v življenju. Že v zelo zrelih letih se je poročila na Bistrico k Mikčevim, kjer si je z možem Poldetom ustvarila topel dom, kjer so se rodili trije otroci. Vzgajala je z ljubeznijo in predvsem z zgledom utrjevala v veri odraščajoče otroke. V župniji je bila več let članica župnijskega sveta. Ko se je sin Polde odločil za salezijanski – duhovniški poklic in za njim mlajša hči Zvonka za redovniški poklic, je odločitve sprejemala v notranjem veselju in v veri ter nenehno molila. Zato je tudi veliko trpela in molila za sina, ko je zapustil duhovništvo, kakor je globoko molila in spremljala odločitve Zvonke za misijonski poklic. V vasi je bila priljubljena. Dokler so ji moči dopuščale, je rada organizirala predvsem v mesecu maju šmarnično pobožnost in k temu spodbujala vaščane, otroke, še posebej svoje vnuke, ki jih je neizmerno ljubila in za vsakega imela vedno dobro besedo in nasvet.

Imela je izredno voljo do življenja, to jo je držalo pokonci teh 90 let. Nikakor se ni vdala, vedno se je zanimala za vse, kar se je dogajalo

v vasi, župniji in po svetu in za vse goreče molila. Ko se je v župniji začelo Združenje Marije Pomočnice, je bila med prvimi člani. Zadnja leta so ji moči zelo pošle, bojevala se je z boleznijo. Dokler je le mogla, je rada šla k maši; zelo si je želela srečanja z Jezusom in ko ni mogla več v cerkev, je s pobožnostjo vsak dan molila doma. Kadar je bila sama, je bila vedno z rožnim vencem v roki. Kolikor je le mogla, je rada brala Družino, revijo Prijatelj, Salezijanski vestnik in potem z veseljem delila z ljudmi, ki so jo obiskovali, kar je vedela in prebrala.

Hvaležna je bila za vse pozornosti, za vsak obisk. Zelo je cenila skrb hčerke Marinke in ji je popolnoma zaupala, saj je čutila, da z veliko ljubeznijo skrbi zanjo.

Še posebej pa je vedno molila za s. Zvonko in njeno misijonsko delo. Znala se je marsičemu odpovedati, da je lahko podpirala s svojimi skromnimi prihranki misijonske potrebe in k temu vzpodbujala tudi druge. Po s. Zvonki se je povezanost razširila na vse sestre, na vso salezijansko družino, saj je kar vse imela za svoje. Vesela je bila vsakega obiska sester in vsem je zvesto obljubljala molitev.

Prepričani smo, da se je mamina pot prelila v večnost, tja, kjer nas čaka velika nebeška družina. Gotovo tam prosi za nas vse in nas čaka, da se tam ponovno srečamo.

s. Zvonka Mikec
Namaacha, 15. septembra 2013

PODPRITE NAS PRI VZGOJI MLADIH RODOV

Spoštovani bralci Salezijanskega vestnika, dragi dobrotniki, ki spremljate in s svojimi darovi omogočate salezijansko poslanstvo vzgoje mladine po načelih in zgledu sv. Janeza Boska. Da bi mogli salezijanci to vlogo opraviti tudi v današnjih časih in razmerah, vas prosimo, da nas pri tem podprete.

Denarna sredstva lahko izročite v romarski sobi na Rakovniku ali v kateri od salezijanskih ustanov/župnij, nakažete po položnici oz. v vrednostnem pismu, nakažete na naš transakcijski račun.

Pri nakazilu s položnico (UPN) v polje **NAMEN** vpišite: CHAR (= mednarodna oznaka za dobrodelnost *charity*) in dodajte kratiko namena (MZ, SV, RAK ...) v polje **REFERENCA** pa vpišite številko, kot je nakazano v primeru nakazila za Mašno zvezo (MZ): S100 200-01

TRR: SI56 2420 0900 4141 717

Koda namena: CHAR

BIC banke: KREKS122

Referenca/Namen:

200-01/Mašna zveza (MZ)

200-02/Svete maše po namenih (MAS)

200-03/Gregorijanske maše (GRE)

300-01/Salezijanski vestnik (SV)

400-01/Obnova Rakovnik (RAK)

500-01/Kerečev sklad (MIS)

500-02/Andrej Majcen (AM)

600-01/Solidarnost za mlade (SOL)

600-02/Duhovni poklici (DP)

600-03/Programi za mlade (MLA)

900-01/Don Boskov center Maribor (MB)

900-02/Gimnazija Želumlje (GŽ)

- Lahko namenite **dohodniško donacijo**: Država Slovenija omogoča, da do 0,5% dohodnine darujete v dobrodelne namene. Vse, kar je, morate napisati izjavo, komu to darujete (Salezijanci, davčna številka: 70800758).

- S pravnoveljavno oporoko lahko zapustite svoje nepremičnine in premičnine. O vsem se lahko pogovorite z inšpektorialnim ekonomom (Blaž Cuderman, Salezijanski inšpektorat).

Hvaležni smo za vsak dar. Vse dobrotnike vsak dan vključujemo v svoje molitve in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov, vsako soboto zjutraj pa posebej po namenih članov mašne zveze in za rajne člane.

Don Boskovi salezijanci

Razglašen novi blaženi: Štefan Sandor

Foto: M. Suhoveršnik

Salezijanska družina se veseli novih zgledov svojih članov, ki so se v don Boskovem duhu razdajali za mlade v različnih krajih sveta in na različnih področjih poslanstva: blaženega salezijanca pomočnika Štefana Sándorja in častitljivega salezijanca sotrudnika Atilija Giordanija.

V soboto 19. oktobra 2013 je v Budimpešti kard. Angelo Amato za blaženega razglasil salezijaneca pomočnika Štefana Sándorja. Rodil se je 26. oktobra 1914 v Szolnoku, iz sovraštva do vere pa so ga na montiranem procesu ubili 8. junija 1953 v Budimpešti. Don Boska je spoznal po Salezijanskem vestniku in salezijanska karizma ga je takoj prevzela.

Leta 1936 je bil kot aspirant sprejet v salezijansko ustanovo *Clarisseum* v Budimpešti. V tiskarni »Don Bosko« je opravil tečaj za tiskarskega tehnikarja. Vstopil je v noviciat, a ga je moral zaradi vpoklica v vojaščino prekiniti.

Po letu dni se je ponovno vrnil v noviciat. Prve redovne zaobljube v salezijanski družbi je izpovedal 8. septembra 1940 kot sobrat pomočnik.

Poslanstvo je nadaljeval v *Clarisseumu*, kjer se je vključil v poučevanje strokovnih predmetov. Odgovoren je bil za asistenco v oratoriju in spodbujal gibanje *Katoliške delavske mladine*. Ob koncu druge svetovne vojne se je vključil v materialno in moralno obnovo družbe, zlasti se je posvetil najrevnejšim mladim, ki jih je zbiral in poučeval za strokovne tiskarske poklice.

Ko je država leta 1949 pod Mátyásom Rakosijem zapolnila cerkveno premoženje in se je začelo preganjanje katoliških šol, je Sándor skušal rešiti, kar se je dalo. Redovniki so razpršeni ostali brez vsega. Tudi Štefan je moral zapustiti tiskarno – ki je bila tedaj zelo znana – in »izginiti«. A namesto da bi poiskal zatočišče v tujini, je ostal

doma in nadaljeval delo za mlade. Uspelo mu je dobiti službo v tovarni čistil, kjer je neustrašeno in skrivaj nadaljeval svoj apostolat, zavedajoč se, da je bila taka dejavnost najstrožje prepovedana. Julija 1952 so ga prijeli na delovnem mestu in od takrat ga sobratje niso več videli. Uradni dokument potrjuje proces in obsodbo na smrt z obešanjem 8. junija 1953.

Novi mučenec Štefan Sándor, salezijanec pomočnik, sije kot pričevalec in priprošnjik, ki je po don Boskovem zgledu mladim z dobrotljivo vzgojo podaril Evangelij veselja in za to daroval svoje življenje.

geslo križanke

pošljite do
10. decembra 2013

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Janez Bosko: Spomini.
3. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Andrej Majcen - vietnamski don Bosko.
4. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim.
5. nagrada: V. Dermota: Mladi materi.

Rešitev križanke SV
5/2013

Rok ROJKO
društvo Heres, bivši
gojenci

			SESTAVILA MATEJA	URARSKA DELAVNICA, PRODAJALNICA	NENADNO NASILNO DEJANJE	AZUSKA DRŽAVA, GL. M. TEHERAN	OSEBNI ZAIMEK	OČKA, ATEK, ATA	UPADANJE GOSPODARSKE RASTI	ETILNI ALKOHOL	KRATICA ZA KEM. ELEMENT KALCIJ	
			PRIPADNIK PROTESTANTSKIH LOČIN									
			REDKOST, REDKA STVAR									
			AVSTR. POROČ. AGENCIJA					KRAVICA, ICIKA				MARJINA MATI
			FOTOGRAFIJA (POG.)					GLASEN POLJUB				
							1					
							GROBO DOMAČE SUKNO					
SALEZIJANSKI VESTNIK	SPOMLADANSKA SOLATA, KI NE DELA GLAV	KARTA PRTAROKU NAJVIŠJA GORA NA SVETU				PROSTOZIDAR						
						ZLATO JABOLKO						
BLAŽENA (LATINSKO), TUDI ITAL. ŽENSKO IME					SAMICA KONJA							
					LOCEN (NAREČNO)							
€ EURO				STREŽAJ V UNIFORMI						KAR SE SKLENE, DOLOČI	DUŠA (LATINSKO)	
				UMETNA STRUGA								
NUTRICIONISTKA MATEJA				OBLASTA BAKTERIJA			VODNI VRTINEC	JUDOVSKI KRALJ				
				REDKO ŽENSKO IME				JANEŽ (LATINSKO)				
UMETNO NAMAKANJE ZEMLJE								KARLO NOVAK				
								NORDUJSKA BOŽANSTVA				
VEČJI DEL KAKE SKUPNOSTI						KRONIKA, LETOPIŠ						
						TINA AMBROŽ						
KRAJEVNA SKUPNOST			RELIGIOZNI SISTEM POZNEGA HINDUIZMA									
1. IN 21. ČRKA ABECEDE			SLOVENSKA IGRALKA TKAČEV				ŽIVAL Z LOVKAMI					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Majda MATJAŠIČ, Mokronog.
- 2. nagrada:** knjiga Janeza Boska, SPOMINI – za mlade priredil T. Bosco: Monika KOKALJ, Preddvor.
- 3. nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja, Andrej Majcen: Ani SIRC, Cerklje.
- 4. nagrada:** knjiga Terezija Bosca, Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Matevž MESTEK, Cerknica.
- 5. nagrada:** rakovniška knjižica Valterja Dermote, Mladi materi: Tončka JERAJ, Ig pri Ljubljani.

6. RAZSTAVA SLOVENSКИH JASLIC

od 6. decembra 2013 do 1. februarja 2014 v Centru DUO Veržej

V Pensionu Mavrica*** vam ponujamo prijetno preživljanje družinskih počitnic z bogatim animacijskim programom.

Vabljeni razstavo jaslí Marijana Vodnika, okoliških rokodelcev in otrok iz vrtcev in šol.

marianum[®]
ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica***
Puščenjakova ulica 1
9241 Veržej

E: penzionmavrica@siol.net
S: www.marianum.si
T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

OBVESTILA

BLED Marijin dom – pri sestrah HMP

16. november 2013: za starše, zakonce in mlade: Ogled dokumentarnega filma Čudež (režiserja Davida Sipoša). Po filmu pogovor in podelitev izkušenj.

DUŠA – DUhovna Šola za Animatorje na Rakovniku.

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimlje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2013–2014 bo to redno tretji torek v mesecu, od 19.00 do približno 21.30, od oktobra do maja (19. november, 17. december, 21. januar, 18. februar, 18. marec, 15. april in 20. maj).

Informacije in prijave: Boštjan Jamnik, s. Marija Imperl

LJ. RAKOVNIK – pri sestrah HMP

16. november 2013 in 11. januar 2014
Usposabljanje za voditelje Svetopisemskih uric.
Primerno za vse, ki želite poglobiti svoje delo in izkušnje na področju verskega dela z otroki. Prvenstveno je namenjeno katehistom, pedagoškim delavcem in animatorjem, ki v župniji vodijo srečanja za predšolske otroke ali imajo namen s takimi srečanji začeti. Priporočamo ga tudi mladim staršem in stari staršem, ki želijo vstopiti v skrivnost, kako majhni otroci doživljajo Boga.

LJ. RAKOVNIK – ROMARSKI SHOD

24. november: 15.00 – Obletnica prihoda salezijancev na Rakovnik
29. december: 15.00 – Romarska sv. maša, praznik sv. Družine

NOVO MESTO – pri sestrah HMP

23. november: Duhovna obnova za babice in dedke
6.–8. december: Duhovna priprava na božič za dekleta in žene

Informacije in prijave: s. Angelca Vozelj

USKOVNIŠKA MAŠA

Vsak 3. četrtek v mesecu (17. oktober, 21. november, 19. december ...) na Rakovniku ob 19.00. Za animatorje in udeležence Uskovniških tednov in postnih duhovnih vaj, za mlade salezijanskega mladinskega gibanja ...

Informacije: smp@salve.si

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

14. november (Vesna Vilčnik), 12. december (Jozue), 9. januar, 13. marec, 10. april, 8. maj. KDAJ: šest drugih četrtkov v mesecu ob 20.00. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitev izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje

Informacije: Boštjan Jamnik

VERŽEJ – misijoni

6. november, 19.00 (Kovačičeva dvorana Zavoda Marianum): Misijonska izkušnja v Mozambiku: predstavitev prostovoljcev in odprtje fotografske razstave.

VERŽEJ – lončarstvo

10.–15. november (Center DUO): Lončarski teden: 20-urni tečaj pod vodstvom Urške Ambrož. Možnost namestitve s polpenzionom v Penzionu Mavrica. Info in prijave: Marko Štajner

VERŽEJ – razstava jaslic

6. december (Puščenjakova dvorana Centra DUO): Odprtje 6. slovenske razstave jaslic. Ob vsakoletni razstavi jaslic rokodelcev in skupin iz osnovnih šol ter vrtcev Pomurja bodo na ogled jaslice rezbarja Marijana Vodnika. Razstavo si lahko ogledate do svečnice.

Informacije: Ivan Kuhar

ŽELIMLJE – Jesen 2013

15.–17. november: za fante in dekleta 4.–7. razreda
22.–24. november: za ministrante – fante
06.–08. december: za fante in dekleta 8.–9. razreda
13.–15. december: za fante in dekleta 9. razreda in srednješolce

Informacije in prijave: Klemen Balazič

Don Boskove relikvije v naši sosesčini

Trst (Salezijanci, Via dell'Istria 53): sobota 30. novembra od 10.30 do 21.30.

Gorica (Convitto San Luigi, Via don Bosco 48): nedelja 1. decembra: od jutra do 13.00. Ob 10.30 somaševanje vodi nadškof Carlo Festa.

Klemen Balazič, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel.: 031/468.974, majcnov.dom@gmail.com

s. Martina Golavšek, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; md.bled@gmail.com

Boštjan Jamnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel.: 031/486.554, bostjan.jamnik@salve.si

s. Metka Kastelic, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana; tel. 031/736 214, kastelic.metka@gmail.com

Marko Košnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 051/337.556, marko.kosnik@salve.si

Ivan Kuhar, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/654.778, center.duo@marianum.si

Blažka Merkač, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239 smp@salve.si

s. Majda Pangersič, Gornji trg 21, Ljubljana, 041/233.432; majda.pangersic@gmail.com.

Ivan Turk, Troštova 12, 12912 Ig, tel. 031/358.018; ivan.turk@salve.si

Marko Štajner, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/ 370.377, penzion.mavrica@marianum.si

s. Angelca Vozelj, Smrečnikova 60, 8000 Novo mesto, tel. 07/384.4421 ali 031/405.200, angelca.vozelj@gmail.com

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

Salezijanski vestnik podarjamo tistim, ki ga želijo. Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastoj), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov. Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem. Takoj nam sporočite spremembo naslova.

SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
vestnik@sdb.si

Foto: G. Vatič

Le pri Bogu se umiri, moja duša,
kajti pri Bogu sta moje rešenje
in moja slava, moja močna skala,
moje zavetje je v Bogu.

Psalm 1

Vajeniška pogodba

Don Boskove reči

Nikoli ne bom pozabila mladega duhovnika, ki je v moje krhko papirnato telo vnesel dušo dostojanstva. Bila sem le kos papirja na mizi gospoda Karla Aimina, steklarskega mojstra in gospodarja steklarske delavnice. Vdala sem se v svojo usodo: name bodo napisali račun.

Na meni so se zrcalili živahni rdeči odsevi iz peči, v kateri se je oblikovala razbeljena steklena masa. Opazovala sem delavce pri pihanju v dolge palice, ki so s hitrim in neutrudljivim delom dajali obliko steklenicam, kozarcem, vazam. Najbolj so mi bile všeč velike bleščeče »solze«, iz katerih so izoblikovali lestence za stropne luči.

Nekega dne je v delavnico prišel mlad duhovnik. Ob njem se je stiskal droben fantič, ki je imel kakih dvanajst let. Slišala sem, kako se je gospodar vznejevoljil: »Don Bosko, kar predlagate, je popolnoma nesmiselno! Nihče ne dela tako!« Don Bosko je prijazno in z nasmehom nemajno stal za svojo zamisljivo.

Nenadoma se je stegnil pome, me zgrabil in začel pisati name. Imel je jasno idejo: besede so tekle ena za drugo in pero je hitro tekalo po mojem papirnatem hrbtu.

»G. Karel Aimino, izvedenec v steklarski stroki, sprejema mladega Jožefa Bordoneja, rojenega v

Bielli, in se obvezuje, da ga bo v roku treh let izučil za poklic steklarja. Rok je postavljen za 1. december 1854. V vajeniški dobi bo prejel potrebna znanja in se naučil pravil te umetnosti skupaj s pravili lepega obnašanja. V primeru napak in pomanjkljivosti ga mojster opozarja le z besedami, nikakor z drugimi sredstvi. Prav tako se obveže, da ga bo uvajal le v vsa druga dela, ki so povezana s to umetnostjo, ne bo pa ga priganjal za razna druga dela in s tem izkoriščal njegove moči ...«

Čez nekaj minut je don Bosko že pihal vame, da bi osušil črnilo. Nato me je podal gospodarju, ki me je pozorno prebral in zavzdihnil. Za trenutek sem se prestrašila. A na koncu je dober Karel podpisal in stisnil roko don Bosku. Oddahnila sem si.

Sedaj počivam v lepem okvirju v Valdoccu, kjer mi posvečajo vse pozornosti in skrbi. V zgodovino sem se zapisala kot ena prvih vajeniških pogodb za zaščito mladih delavcev, ki so bili prej nezaščiteni in izkoriščani v gospodarjevih rokah.

Zahvaljujoč meni (no, predvsem don Bosku) se je ta fant pošteno izučil poklica, si s tem prislužil plačilo in si tako pridobil spoštovanje in dostojanstvo mladega delavca.

José J. Gómez Palacios

